

[Krag.]

søgelse, som jeg her har søgt at gennemføre, klart — og andre Talere i Dag og i Gaar har ogsaa redegjort derfor —, at det er umuligt at gennemføre et saadant Forslag. Grundskylden skal være eneste Skat bortset fra Skat paa visse Nydelsesmidler og de nævnte Eneretsbevillingers Provenu.

I 1928 vilde man dog opretholde Aldersrenten, uden at man angav noget om, hvorfra man vilde faa Penge til at foretage Renteudbetalingen. Men der er jo ganske anderledes yderliggaaende Folk i Rækkerne end dem, vi møder herinde. I „Jydsk Dagblad“, som er Retsstatspartiets Folkeblad, for 25. Juli 1930 finder man paa Lederplads en Artikel underskrevet af en Hr. P. Møller, som fælder de virkelige, sande Tilhængeres Dom over dem, der som Forslagsstillerne her erkender, at Rom blev ikke bygget paa een Dag, at der skal en Overgangstid til.

Det offentliges eneste Indtægt, skriver Hr. Møller, vil være Lejeværdien af Landets Grundværdi; en Skattereduktion, der skal strække sig over et langt Aaremaal og kun finde Sted, dersom den er mulig, kan Staudning og Madsen-Mygdal foretage; jeg gider ikke, fortsætter Hr. Møller, rejse mig op for at love saadan noget Pjat fra en Talerstol.

Ja, det er i Sandhed fra sine egne, man skal have det. Og saa fortsætter han: hvor langt Indtægten af Landets Grundværdi kan række, vil Tiden vise. Ja, det er sandelig et solidt Lovgivningsgrundlag, der herigenem er tilvejebragt! Men saa fortsætter Skribenten: Kan der ikke blive noget til de gamle og syge, saa kan de gamles Børn pleje deres egen Fader og Moder, det er de nærmest til, og det vil klæde begge Parter bedst — altsaa baade Forældre og Børn —, det vil klæde dem bedst, om de i den Retning gjorde deres Skyldighed i Stedet for at øde Pengene paa Dans, Gøgl og Øl.

Jeg maa sige, har man nogen Sinde set en mere intim Forening af Letsind og i hvert Fald en Form for Raahed i Behandlingen af betydningsfulde Anliggender end den, der har fundet Udtryk gennem denne Artikel; og den slutter med, at Hr. Møller skriver, at de, der ønsker at spille om Sommeren, faar Lov at danse om Vinteren.

Der har vi altsaa i Renkultur den finansielle og sociale Basis, hvorpaa Retsforbundet hviler. Jeg tror ikke, det er en Lære

for det danske Folks Flertal, og jeg føler mig overbevist om, at hvis Folket annammer den, hvis man omsætter den i Folkets Liv, bliver Danmarks Stilling i de civiliserede Staters Række en anden, end den hidtil har været. Jeg tror heller ikke, at det, saaledes som det forkyndes fra Retsforbundets Side, kommer til at tjene vort Samfund til Ære. Vi ser, hvorledes en sund og rigtig Tanke om Jorden som betydende Skatteobjekt, som samfundsmæssig Bærer af en betydelig Del af Samfundsopgaverne, kan forvanskes gennem Ensidighed og Fanatisme til en Karikatur.

Nu kunde man spørge, hvad det da er for Argumenter, der fra Retsforbundets Side fremføres for disse Betragtninger. Det er i Virkeligheden efter min Mening det løseste af alt løst. Det er Anvisninger paa et fremtidigt Slaraffenland, hvor Fattigdom og Nød er afskaffet. Naar man paaviser overfor dem, at Grundværdierne absolut vil være utilstrækkelige, saa siger de, saaledes som Hovedorganet „Jydsk Dagblad“ for 30. Juni 1930 udtrykker det: Hvad kommer den danske Jords Grundskyldsværdi pr. 1. Januar 1927 Retsstaten ved? og Svaret lyder: ikke Spor! Men saa bliver man dog paa det rene med, at man vistnok er kommet lidt længere ud i denne Besvarelse, end man kan bunde, og man føjer til — hvad der altid er en Indrømmelse —: eller i alt Fald grumme lidt.

Ja, noget er der dog altid om Snakken om Utilstrækkeligheden af Grundværdien efter Vurderingen pr. 1. Januar 1927, nemlig akkurat saa meget som angivet derved, at det er den Værdi og den alene, vi i Bedømmelsen af det foreliggende Forslags Muligheder og Virkninger har at bygge paa.

At Værdien af Eneste-Skattens Grundlag, Jorden, vil stige ved Ophævelsen af andre Skatter, hvad der jo er Retsforbundets Hovedargument, afhænger af saa mange ubekendte Fremtidsfaktorer, at det er ganske umuligt at vide noget derom med en saadan Grad af Sikkerhed, at der kan bygges det allermindste derpaa. Om den paastaaede Stignings Højde siges der heller ikke noget Sted noget bestemt, man ved ikke noget derom, og det har det ærede Medlem Hr. Hans Hansen ogsaa aabent og ærligt indrømmet i Gaar. Om Brugerne af Grundværdierne, som bliver de eneste skatte-